1

แสงไฟสลัวริมทางลอดผ่านกระจกมากระทบลงบนผิว เนื้อเนียน ***จินเจีย จิรกานต์*** ชายหนุ่มอายุยี่สิบเก้าปีในชุดพนักงานออฟฟิศที่เสื้อผ้าหลุดลุ่ยไม่เป็นระเบียบกำลังออกอาการหอบหายใจกระชั้น

อารมณ์ความรู้สึกที่ห่างหายไปจากชีวิตนานมากแล้วทำให้คนที่เพิ่งตัดสินใจลองทำอะไรใหม่ ๆ ให้แก่ตัวเองถึงกับต้องกัดริมฝีปากล่างเพื่อสะกดกลั้นเสียงคราง

ความรู้สึกร้อนวูบวาบไปทั่วทั้งตัวกับสถานการณ์ล่อแหลมในห้องพักโรงแรมหรูข้างผับชื่อดังทำให้จินเจียสมองเบลอ ฤทธิ์แอลกอฮอล์ในกระแสเลือดทำให้ใจร้อนวู่วาม แต่ไม่ได้ขาดสติจนไม่รับรู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่

เรื่องมันเริ่มต้นมาจากคำยุแยงของเพื่อนร่วมบริษัท ในคืนที่จัดงานเลี้ยงฉลองอำลาชีวิตการเป็นพนักงานออฟฟิศอันแสนน่าเบื่อของจินเจีย เขาตัดสินใจลาออกกะทันหันเพื่อไปทำตามความฝัน

นั่นคือการมีธุรกิจแบรนด์เครื่องประดับเล็ก ๆ เป็นของตัวเอง

หลีกเลี่ยงวงจรชีวิตเงินเดือน ก้าวออกจากกรอบเดิม ๆ ลองทำอะไรใหม่ ๆ ให้ชีวิต... แต่ก็ไม่ได้คาดคิดเหมือนกันว่าชีวิตใหม่ที่วางไว้...*จะเริ่มต้นด้วยเรื่องราวแบบนี้*

"ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว พี่ไม่ลองวันไนต์กับคนแปลกหน้าดูล่ะ ถ้าไม่อยากจริงจังกับความสัมพันธ์ในชีวิต แต่อยากมีใครสักคนให้กอด"

บทสนทนาของรุ่นน้องในบริษัทเริ่มต้นมาจากหัวข้อที่ว่าชีวิตใหม่หลังลาออก จินเจียคิดจะไปทำอะไร ลามไปถึงเรื่องราวความรักกับเหตุผลที่ทำให้ยังอยู่เป็นโสด ไม่คิดมีใครยาวนานมาถึงสี่ปีเต็ม

จินเจียยอมรับว่าเขาดื่มไปมาก... แอลกอฮอล์ในกระแสเลือดทำให้ดันพลั้งปากหลุดพูดไปว่า มีบางครั้งที่เขารู้สึกอยากมีใครสักคนให้กอดอยู่เหมือนกัน แต่เพราะไม่ชอบความยุ่งยาก ท้ายที่สุดจึงเลือกที่จะอยู่คนเดียวมาตลอด

"ไม่อยากมีความสัมพันธ์ระยะยาว งั้นลองวันไนต์ดูพี่เจียไม่เสียหายหรอก สักครั้งในชีวิต"

คำแนะนำของคนที่มีประสบการณ์ชี้นำ หากเป็นเวลาปกติจินเจียคงปฏิเสธไปแล้ว ทว่าเขาเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่า ค่ำคืนนี้มันเกิดอะไรขึ้นกับระบบความคิดของตัวเอง เรื่องราวทั้งหมดถึงได้ดำเนินมาไกลและจริงจังขนาดนี้

จินเจียนอนกับคนแปลกหน้าจริง ๆ

ฉลองชีวิตใหม่ ส่งท้ายชีวิตเก่า... เขาเพียงแค่คิดง่าย ๆ ว่าอยากออกจากกรอบเดิม ๆ ของตัวเองสักครั้ง

เพื่อกระโจนเข้าหาความสุขชั่วข้ามคืน...

“อึก... คุณ” เสียงของอดีตพนักงานออฟฟิศตำแหน่งสูงสั่นเครือ เครื่องดื่มมึนเมาทำให้สติสัมปชัญญะลดทอนลงไป เขาเห็นใบหน้าหล่อเหลาของคู่นอน กล้ามเนื้อเรียงสวยอย่างคนดูแลสุขภาพ

ผมสีบลอนด์สว่างรับกับผิวขาว ๆ ยิ่งทำให้อีกฝ่ายดูโดดเด่น แม้จะอยู่ท่ามกลางแสงไฟไม่มากนัก พวกเขาไม่รู้จักชื่อกัน เมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน...เป็นจินเจียเองที่ทำใจกล้าเดินดุ่ม ๆ เข้าไปหาคนแปลกหน้าตามคำยุและแรงเชียร์ส่งจากคนอื่น ๆ

ทว่าพอถึงเวลาขึ้นเตียงจริงกลับรู้สึกเงอะงะขึ้นมาจนน่าอาย ความจริงที่ไม่อาจหลีกหนีได้คือจินเจียห่างหายจากเรื่องอย่างว่าไปสี่ปีเต็มแล้ว...

พอต้องกลับมาอยู่ในสถานการณ์นี้อีกครั้ง ก็เหมือนจะกลายเป็นคนเสียความสามารถในการควบคุมตัวเองไปแบบง่าย ๆ

ลมหายใจอุ่นร้อนรินรดลงมาบนผิวเนียนนุ่ม มีผลให้ขนอ่อนในกายลุกชัน จินเจียกลืนน้ำลายอึกใหญ่ลงลำคอ ร่างกายบิดเร่า ยามถูกฝ่ามือร้อนของคนแปลกหน้าสัมผัสไปทั่วทั้งเรือนร่าง ราวกับตั้งใจจะเก็บรายละเอียดกัน

คนอ่อนประสบการณ์กึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่กลางเตียง เวลานี้กางเกงทำงานตัวเก่งหลุดหาย จินเจียไม่แน่ใจว่ามันหลุดออกจากร่างกายไปตอนไหน รู้แต่ว่าเวลานี้ทั้งเนื้อทั้งตัวเขาหลงเหลือแค่เพียงเสื้อเชิ้ตสีขาวตัวเดียวคลุมติดกาย

ริมฝีปากสีอ่อนถูกกัดเพื่อสกัดกั้นเสียงคราง ท่วงท่าน่าอายพาให้อุณหภูมิของร่างกายร้อนผ่าว เขามองเห็นคนตรงหน้าใช้ฝ่ามือร้อนชักรูดแก่นกายสีหวานของตัวเองอย่างเชื่องช้า

ความรู้สึกแปลกประหลาดในช่วงแรกถูกแทนที่ด้วยความปรารถนา พายุอารมณ์ลูกเล็กก่อตัวขึ้นกลางอกสร้างความปั่นป่วน

จินเจียทอดสายตาไล่สำรวจคนที่กำลังปรนเปรอกามารมณ์ให้แก่กัน

แสงไฟจากภายนอกส่องกระทบที่บริเวณนิ้วกลางข้างขวาของคู่นอนพอให้มองเห็นรอยสักตัวอักษรภาษาอังกฤษรำไร องค์ประกอบเครื่องหน้า กลิ่นน้ำหอม รอยสัก จิวหู

แรงขยับมือที่ไต่ระดับเพิ่มความกระสันให้ทวีคูณ เร่งให้ความรู้สึกตื่นเต้นยิ่งพุ่งสูง

คู่นอนที่เขาเลือกมาในวันนี้หล่อเหลา ไม่รู้เหมือนกันว่าทำไมคนคนนี้ถึงยอมตกลงมาด้วย ทั้ง ๆ ที่พูดคุยกันเพียงไม่กี่คำ แต่นั่นแหละ... จินเจียได้แต่หวังว่าอีกฝ่ายจะเก่งมากพอ

มากพอจะช่วยให้ประสบการณ์วันไนต์สแตนด์กับคนแปลกหน้าครั้งแรกของจินเจีย ดีจนลืมไม่ลง...

“อ๊ะ...”

“คุณอยากให้เรารู้จักชื่อกันหรือเปล่า” คนแปลกหน้ากระซิบถามเสียงนุ่ม ขัดกับการกระทำที่ดูจงใจกลั่นแกล้งกัน

จินเจียอ้าปากกอบโกยอากาศเพิ่มลมหายใจ ยิ่งอีกฝ่ายขยับข้อมือเร่งจังหวะมากขึ้นเท่าไร เสียงที่เปล่งออกมาก็ยิ่งฟังไม่เป็นคำ

“สะ...อา...” จินเจียอยากตอบนะ แต่เขาทำไม่ได้อย่างใจคิด และถ้าไม่ใช่เพราะหูฝาดไปเอง แวบหนึ่งเหมือนจะได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ ในลำคอของคนตัวสูงที่มาพร้อมเสียงกระซิบแหบพร่า

“สั่นเพราะกลัว...หรือสั่นเพราะอยาก” คำถามนั้นเรียกสติให้จินเจียได้รับรู้ว่าเขากำลังตัวสั่นอยู่จริง ๆ ทว่าเมื่อลองหาคำตอบดูแล้วกลับพบว่า เวลานี้ความรู้สึกที่อยู่ภายในจิตใจมันไม่ได้ใกล้เคียงกับความหวาดกลัวแม้แต่น้อย

“อยาก... อ๊ะ!” เพราะไม่อยากดูอ่อนหัดมากจินเจียถึงได้ทำปากกล้า เสี้ยววินาทีที่ตอบรับ ฝ่ามือหนาของคนที่เป็นฝ่ายคุมเกม

มาตั้งแต่ต้นก็จัดการออกแรงดึงรั้งข้อเท้าข้างหนึ่งของจินเจียเข้าหาตัว

กำไลข้อเท้าที่มีอักษรตัว ***J*** ห้อยต่องแต่งขยับสั่นไปตามแรงเคลื่อนไหว จินเจียเสหลบสายตา ความต้องการของอีกฝ่ายที่ส่งผ่านมาถึงกันเป็นความรู้สึกที่ร้อนแรงเกินกว่าจะต้านทานไหว

ให้ตายเถอะ...มองนานไม่ได้เลย คู่นอนของเขาคืนนี้...Sex Appeal สูงเกินไป...

จินเจียไม่รู้หรอกว่าอีกฝ่ายเป็นใคร มาจากไหน แต่ถ้าจะบอกว่าคนตรงหน้าเขาทำอาชีพพวกนายแบบ นักแสดง หรือเกี่ยวข้องกับวงการบันเทิง ก็ต้องบอกตามตรงว่าไม่มีจุดไหนให้ต้องกังขาเลยสักนิด

"คุณคิดถึงคนอื่นตอนอยู่บนเตียงกับผมเหรอ"

"อ๊ะ...ปะ...อื้อออ...เปล่า" ความคิดฟุ้งซ่านหยุดชะงักลงกะทันหันเมื่อจังหวะเนิบช้าที่เคยทำค่อย ๆ เปลี่ยนไป จินเจียมั่นใจว่าเสียงกระซิบข้างหูของคู่สนทนาคราวนี้ดูจะดุดันขึ้นกว่าเก่า

ฝ่ามือร้อนที่กอบกุมตัวตนเร่งเร้าปลุกปั่น ดึงให้ความเสียวแล่นลามจากปลายเท้าวาบขึ้นมาสู่กลางลำตัว จินเจียส่ายหน้าอยากจะปฏิเสธเหลือเกินว่าไม่ได้คิดเรื่องใครคนอื่น แต่กลับทำได้เพียงส่งเสียงหอบคราง

เล่นกระตุ้นกันซะขนาดนี้...จะไปคิดถึงใครได้อีกเล่า

"สรุปแล้วคุณอยากให้เรารู้จักชื่อกันหรือเปล่า" บทสนทนาเดิมวนกลับมาอีกครั้ง คนตั้งคำถามกล่าวพลางขยับฝ่ามือรัวเร็วใบหน้าหล่อเหลาแสดงออกชัดเจนว่าต้องการคำตอบเดี๋ยวนี้ ตอนนี้

"ไม่... ไม่ อึก เพราะผมกับคุณ เรา... อา... เราคงไม่ได้เจอกันอีก อ๊ะ..." น้ำเสียงกระท่อนกระแท่นกับอาการกระตุกเบา ๆ ที่

ปลายแก่นกายสีหวานกลางลำตัวเรียกรอยยิ้มมุมปากให้แก่คนตัวสูง

คู่นอนของเขาดูจะถูกใจกับคำตอบรับ ทว่าเวลานี้จินเจียไม่มีสมาธิมานั่งหาคำตอบหรอกว่าอีกฝ่ายยิ้มเพราะอะไร เขารู้แต่ว่าความต้องการของตัวเองมันกำลังจะไปแตะถึงขีดสุดแล้ว

อยากปลดปล่อย...แต่ใครอีกคนกลับไม่ยอมให้ความร่วมมือ

“คุณ ผมจะ... อึก!...” แสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ดับวูบ จินเจียดิ้นคร่างประท้วงยามที่คนตัวสูงกว่าจงใจกดปลายนิ้วโป้งลงบนจุดอ่อนไหว ออกแรงขยี้เพียงนิด ร่างกายของคนที่ห่างหายจากเรื่องอย่างว่าไปนานก็ออกอาการสะท้านไหว

“อย่าเพิ่งเสร็จ”

ทำไม... ทำไมล่ะ

“ฮื้อ...”

“ผมจะให้คุณเสร็จจากข้างหลัง”

“อึก...”

“คุณจะได้รู้ว่าแบบนั้น...มันรู้สึกดีกว่าเยอะ”

สิ้นประโยคดังกล่าวคู่นอนที่จินเจียเลือกมาในวันนี้ก็แสดงให้เขาได้รู้จักกับนิยามที่ว่า *สมราคาคุย* ใครอีกคนทำให้ได้เรียนรู้ว่า *เสียว...จนตาลอยสมองเบลอมีอยู่จริง* ไม่ใช่แค่คำพูดบอกเล่าที่ใคร ๆ เอาไว้ใช้เพื่อโอ้อวดกัน

ทุกจังหวะ ทุกแรงตอกย้ำ ความอึดอัดที่ค่อย ๆ แปรเปลี่ยนเป็นความเสียวซ่านทำให้จินเจียสุขในอกจนแทบสำลัก เขามั่นใจว่ามีจังหวะหนึ่งที่ตัวเองเผลอลืมตัวคร่างจนเสียงแหบเสียงแห้ง เสียวจนน้ำหูน้ำตาไหล เผลอหลุดสะอื้นออกมาให้คนด้านบนได้ยิน

รายนั้นถามเขาแค่คำเดียวว่าเจ็บหรือเปล่า พอส่ายหน้ากลับไปเท่านั้นแหละ...

โดนเอายับจนหัวสั่นหัวคลอนเป็นอย่างไร...ก็เพิ่งจะเข้าใจวันนี้

ประสบการณ์วันไนต์สแตนด์ครั้งแรกของจินเจียมันดี... ดีมากเกินกว่าจะหาคำไหนมาบรรยายเลยด้วยซ้ำ

แต่น่าเสียดายที่เรื่องระหว่างพวกเขา... มันจบลงง่าย ๆ แค่ภายในชั่วข้ามคืน

ถนนในเมืองกลางกรุงเทพฯ ช่วงบ่ายมีผู้คนพลุกพล่าน รถราบนถนนวิ่งกันฉวัดเฉวียนชวนให้เวียนหัว จินเจียเม้มปากพยายามจะยกโทรศัพท์มือถือห่างหูออกไปเล็กน้อย เพื่อช่วยให้เสียงแว้ด ๆ จากเพื่อนสนิทที่อยู่ปลายสายลดทอนลง

[แกมันดื้อไม่มีใครเกิน]

“เอาน่า”

[เอาน่าอะไรล่ะ แกไม่รอให้ฉันมาช่วยย้ายของอะ ตัวก็เล็กนิดเดียวจะไปขนไหวได้ไง]

“ดี้ ฉันขนไหว ของไม่ได้เยอะขนาดนั้น อีกอย่าง วันนี้แกมีออกกองด้วย ไม่อยากกวน” เอ่ยปากอธิบายให้ ***ดีดี้*** เพื่อนสนิทสาวสองของเขาที่ตอนนี้กำลังโวยวายเสียงดังใหญ่โตเข้าใจ อันที่จริงเขาไม่ได้ตัวเล็กอะไรขนาดนั้นเสียหน่อย

สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรตามมาตรฐานชายไทยด้วยซ้ำ

ดวงตากลมเหลือบมองกระเป๋าเดินทางใบใหญ่กับกล่องขนาดยักษ์ที่กินพื้นที่เบาะหลังรถไปเกือบครึ่งแล้วได้แต่กระหยิ่มยิ้มย่องกับความสามารถของตัวเองในใจ

ถึงกล่องและกระเป๋าจะใหญ่กว่าตัวไปมาก แต่เขาสามารถแบกมาได้เองโดยไร้ซึ่งปัญหา เก่งจริง ๆ ตัวเรา

[แล้วตกลงเมื่อวานแกหายไปไหนมา ยังไม่ตอบฉันเลย]

ประโยคคำถามที่ไม่ต่างจากของร้อนส่งผลให้คนที่มีชนักติดหลังสะดุ้งน้อย ๆ จินเจียหลุบตาลงต่ำ พยายามอย่างยิ่งที่จะคิดหาคำแก้ตัวกับเพื่อนสนิทเพื่อที่จะได้ไม่ต้องโดนบ่นจนหูชา

ดีดี้เพื่อนสนิทผู้มีอาชีพเป็นสไตลิสต์เบอร์ต้นคู่ใจของบรรดาดาราดังระดับประเทศ ใครเล่าจะรู้ว่าเวลาอยู่กับเขารายนี้น่ะบ่นเก่งเสียยิ่งกว่าใคร ขืนให้รู้สาเหตุเบื้องลึกเบื้องหลังของการหายไปทั้งวันทั้งคืน มีหวังโดนบ่นไปสามวันแปดวันแน่

ดีดี้ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น... หลังพายุลูกใหญ่บนเตียงผ่านพ้นไป จินเจียหลับเป็นตาย ไม่แม้แต่จะตื่นมาเอ่ยลาคู่นอนเสียด้วยซ้ำ กว่าจะรู้สึกตัวอีกทีก็เกือบช่วงเที่ยงของวันถัดไป

ใครคนนั้นไม่อยู่แล้ว ภาพใบหน้าของคนที่จับเขาเคี่ยวกรำมาตลอดคืนเริ่มเลือนราง ที่ชัดเจนเห็นจะมีแต่ความรู้สึกตอนโดน *กระแทก*นั่นแหละ...ที่ไม่ว่ายังไงก็สลัดไม่ออก

ภาพตัวเองร้องครางอย่างร่านร้อน เสียงที่ปกติจินเจียไม่กล้าแม้แต่จะคิดว่าตัวเองจะทำดังก้องอยู่ในหู เขาหน้าแดง และยิ่งกระดากอายขึ้นไปใหญ่ตอนก้าวขาลงจากเตียงแล้วเกิดอาการเซเสียการทรงตัว

“ผมจะให้คุณเสร็จจากข้างหลัง”

“อึก...”

“คุณจะได้รู้ว่าแบบนั้น...มันรู้สึกดีกว่าเยอะ”

ก็รู้แหละว่ามันดี... แต่ไม่คิดว่าจะดีจนขาอ่อนขนาดนี้

[เจีย... เจียได้ยินที่ฉันถามไหมเนี่ย สรุปแกหายไปไหนมา]

“ฮะ? อ๋อ ไม่...ไม่ได้ไปไหน แค่เก็บของเลยลืมรับโทรศัพท์น่ะ” โกหกคำโต รู้หรอกว่าดีดี้จะต้องไม่เชื่อ แต่จะให้ทำไงได้ล่ะ

[แกโกหก... แป๊บหนึ่งนะ ค่า...]

“ไปทำงานไป ฉันจะถึงคอนโดใหม่แล้ว ค่อยมาคุยกัน” เป็นฝ่ายตัดบทเสียเองเมื่อมีช่องทางให้ชิ่งหนี จินเจียตัดสาย ปล่อยให้สไตลิสต์เบอร์ต้นคู่ใจบรรดาดาราดังระดับประเทศกลับไปสนใจงานของตัวเอง

เขาลอบถอนหายใจพลางชะเง้อมองถนนรอบ ๆ ด้านอีกครั้ง ชีวิตใหม่กำลังจะเริ่มต้นจริง ๆ จัง ๆ แล้ว การลาออกมาทำตามความฝันของตัวเองในวัยยี่สิบเก้าปี จินเจียหวังว่ามันจะไม่สายเกินไปที่เขาอยากมีแบรนด์ธุรกิจเล็ก ๆ เป็นของตัวเอง

การเป็นพ่อค้าขายเสื้อผ้าทางออนไลน์แนวยูนิเซ็กซ์ ใส่ได้ทั้งชายหญิง รวมถึงพวกโชคเกอร์ เครื่องประดับร่างกายต่าง ๆ ทั้งข้อมือและข้อเท้า สร้อยคล้องเอว จิวหู อะไรก็ตามแต่ที่น่าสนใจ มันทำให้จินเจียมีความสุขมากกว่าการต้องมานั่งทำงานหน้าจอคอมพ์

จินเจียตัดสินใจลาออกหลังยอดขายของออนไลน์ดูจะพอหาเลี้ยงชีพตัวเองได้แบบไม่ขัดสน อันที่จริงเขาลองขายของพวกนี้มาได้เกือบปีแล้ว โดยทำควบคู่ไปกับงานประจำ เริ่มจากบุคคลที่อยู่ใกล้ตัวก่อน จนมันขยายวงกว้างไปเรื่อย ๆ

และแม้ว่าตอนนี้จะยังไม่มีฐานลูกค้ามากมาย แต่ก็นับว่าเป็นการเริ่มต้นอาชีพในฝันของตัวเองได้ไม่แย่นัก อาจจะดูเป็นความเสี่ยงไปสักหน่อยที่ตัดสินใจลาออกจากงานกะทันหัน

แต่จินเจียคิดว่าเขาอยู่ได้ อย่างน้อยรายได้ต่อเดือนตอนนี้ก็นับว่าอยู่ได้แบบไม่ลำบาก ถ้าไม่ต้องจ่ายค่าเช่าคอนโดเองละก็นะ...

“ไม่ต้องทอนครับ” เอ่ยบอกคุณลุงคนขับแท็กซี่เสียงเบา ก่อน

จะค่อย ๆ ขนของทั้งหมดจากเบาะหลังลงมาไว้หน้าที่พักอาศัยใหม่ ห้องชุดของครอบครัวที่มีทำเลอยู่ติดสถานีรถไฟฟ้าใจกลางเมือง เดินทางสะดวกสบาย

เดิมทีฐานะทางบ้านของจินเจียนับได้ว่าไม่ต้องทำงานก็ไม่ขัดสน ดังนั้นอาการหมดไฟแล้วอยากลาออกจึงสามารถทำได้ง่าย ๆ แบบที่ไม่ต้องคำนึงหรือเสียเวลาไตร่ตรองอะไรมากนัก

“เจียมาถึงแล้ว” คนตัวขาวกรอกเสียงพูดไปยังปลายสาย อาการอ่อนแรงจากกิจกรรมคืนนั้นแทบไม่มีหลงเหลืออยู่แล้ว แต่ก็ใช่ว่าจะหายขาด จินเจียยังปวดเมื่อยเนื้อตัว เขาอยากรีบ ๆ ขึ้นไปพักผ่อน ทว่าน้ำเสียงจาก ***เจิน*** พี่สาวแท้ ๆ ที่ตอบกลับมาดันดูงุนงงอยู่ไม่น้อย

[อ้าว ตัวย้ายเข้าวันนี้เหรอ เจ๊คิดว่าพรุ่งนี้]

“วันนี้ครับ มาถึงแล้วด้วยเลยโทร. มาบอกก่อน”

[เข้าได้เลย ๆ แต่...วันนี้นิติฯ แจ้งมาว่าเขาจะปิดลิฟต์เพื่อซ่อมบำรุงช่วงบ่ายสามอะ... ไม่แน่ใจว่าเสร็จหรือยัง]

ประโยคบอกเล่าของเจ๊เจินทำเอาคนฟังขมวดคิ้วฉับ จินเจียเหลือบมองกองสัมภาระของตัวเอง ก่อนจะลอบถอนหายใจออกมาเบา ๆ

ซวยแล้วไอ้เจีย... แบกขึ้นชั้นสิบแปด ตายห่าแน่

[เจีย... ยังอยู่ไหม]

“อะ...อือ อยู่ครับ”

[แล้วนี่มีใครมาช่วยตัวขนของหรือเปล่า เจ๊ขอโทษนะ เจ๊ลืมนึกว่าตัวเข้าพรุ่งนี้]

“ไม่เป็นไร เจียมีดี้มาช่วยครับ ตัวไม่ต้องห่วงนะ” โกหกคำโตซ้ำซ้อนเพราะไม่อยากให้คนขี้เป็นห่วงไม่สบายใจ จินเจียพูดคุยกับ

คนในสายต่ออีกสองสามประโยค จากนั้นก็วางสายไป

ลมหายใจอุ่นร้อนของคนตัวเล็กถูกพ่นระบายออกมา เขาลากกระเป๋าใบใหญ่กับกองสัมภาระจากริมถนนเข้ามาภายในคอนโดก่อนจะสบถพึมพำเบา ๆ

ลิฟต์ยังปิดซ่อมอยู่จริง ๆ ด้วย นาฬิกาข้อมือบอกเวลาใกล้บ่ายสามแล้ว จินเจียห่อเหี่ยว เนื่องจากเขาต้องการขึ้นไปถึงห้องพักเร็ว ๆ แต่อีกใจก็ไม่ได้คิดว่าตัวเองจะสามารถแบกกล่องใส่ของบวกกับกระเป๋าเดินทางขนาดใหญ่พวกนี้ขึ้นบันไดไปถึงชั้นสิบแปดได้ด้วยตัวคนเดียวหรอก

ลำพังเดินแบบไม่มีของยังยากเลย ร่างกายเขาไม่ได้เต็มร้อยขนาดนั้น... มีทางเลือกเดียวคือ คงต้องนั่งรอแถวนี้ไปก่อนละนะ

ปึก!

“อ๊ะ!” อารามรีบร้อนเปลี่ยนใจทำให้คนตัวเล็กไม่ทันระวัง จินเจียหมุนตัวเปลี่ยนเส้นทางกะทันหัน ส่งผลให้คนตัวเล็กกระแทกเข้ากับใครบางคนด้านหลังอย่างแรงจนเซเสียหลัก

อดีตพนักงานออฟฟิศหลับตาปี๋ คิดว่าคงล้มก้นกระแทกพื้นเจ็บตัวแน่ ๆ หากไม่ติดที่คนตรงหน้าคว้ากันเอาไว้ได้อย่างทันท่วงที

“ขอโทษครับ” เสียงทุ้มพร้อมฝ่ามือหนาที่เอื้อมมาคว้าแขนเรียว ช่วยให้จินเจียไม่ต้องหงายเงิบล้มลงไปกระแทกพื้น คนตัวเล็กค่อย ๆ ลืมตาขึ้น ตั้งใจจะเอ่ยทั้งคำขอโทษรวมถึงคำขอบคุณ แต่กลับต้องชะงักค้างตอนที่ได้เห็นใบหน้าของคู่สนทนาแบบชัด ๆ เต็มสองตา

“ขอโทษ...” คำขอโทษถูกกลืนหาย แวบแรกสมองของจินเจียประมวลผลไม่แน่ชัด กลิ่นน้ำหอมที่ลอยมาเตะจมูก ผมสีบลอนด์สว่างรับกับใบหน้าหล่อเหลา... รอยสักตัวอักษรภาษาอังกฤษที่นิ้วกลาง

ข้างขวา

กลิ่นอายชวนคุ้นเคยในความทรงจำทำเอาใบหน้าร้อนผ่าว เสี้ยววินาทีที่ความทรงจำผุดแทรกกลับมาว่าคนตรงหน้าเป็นใคร... หัวใจดวงเล็กก็กระตุกวูบไหวอย่างรุนแรง

ฉิบ...หายแล้ว ผู้ชายคนนี้...คือคู่นอนของเขานี่!

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

2

“เป็นอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่... ไม่ครับ ขอโทษครับ” หันหลังหลบวูบตามสัญชาตญาณทันทีที่ได้สติ จินเจียเม้มปาก ไม่แน่ใจว่าบุคคลตรงหน้าจำตัวเองได้หรือเปล่า เขาลุกลี้ลุกลน ไม่คิดเลยว่าจะต้องมาซวยตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้

“ไม่อยากมีความสัมพันธ์ระยะยาว งั้นลองวันไนต์ดูพี่เจียไม่เสียหายหรอก สักครั้งในชีวิต”

ความสัมพันธ์แบบคืนเดียว เสียวแล้วจบ... ใครสักคนบอกเขาแบบนี้ โอกาสที่จะวนเวียนมาพบเจอกันอีกมีเปอร์เซ็นต์น้อยยิ่งกว่าถูกลอตเตอรี่

ทว่าพระเจ้าไม่เคยใจดีกับจินเจียแบบถูกเรื่องเลยสักครั้ง เขาดันได้สิทธิ์รับโอกาสเป็นผู้โชคดีคนนั้น... มีอะไรกับคนแปลกหน้าครั้งแรก...ก็แจ็กพอตเลย

จินเจียภาวนาในใจหวังให้อีกฝ่ายแค่บังเอิญผ่านมา ไม่ใช่

ลูกบ้านของคอนโดนี้ แต่ดูเหมือนคำขอนั้นจะไม่เป็นผลเลยสักนิด เพราะนอกจากเขาจะแจ็กพอตเป็นกลุ่มเปอร์เซ็นต์น้อยที่ถูกลอตเตอรี่แล้ว... *ยังถูกรางวัลที่หนึ่งเสียด้วย*

"คุณโอเคนะครับ"

"คะ...ครับ โอเคครับ" คนตัวขาวก้มหน้าก้มตา พลางเหลือบมองใครบางคนที่ดูเหมือนจะหมุนตัวเดินห่างไปแล้ว ทว่านับหนึ่งยังไม่ถึงสาม คนแปลกหน้าก็หันมาเอ่ยข้อมูลบางอย่างด้วยเสียงทุ้มราบเรียบ

"จะขนของขึ้นไปชั้นบนหรือเปล่าครับ มันมีลิฟต์อีกตัวที่อยู่ด้านหลัง ถ้าคุณไม่อยากรอ" ประโยคบอกเล่าทำให้จินเจียต้องเงยหน้ามองคนพูดอย่างเสียไม่ได้ แวบหนึ่งที่พวกเขาเผลอสบตากัน

อากัปกิริยาเรียบเฉยไร้ซึ่งท่าทีหรืออาการใดที่แสดงออกถึงการจำได้จากคนตรงหน้าช่วยให้จินเจียรู้สึกใจชื้นขึ้นมานิดหน่อย

ดูเหมือนอีกฝ่ายจะจำเขาไม่ได้แฮะ...

"แล้ว...ลิฟต์อยู่ตรงไหนเหรอครับ" จินเจียตีเนียนต่อบทสนทนา เขาจำเป็นต้องถามเพราะยังใหม่มากสำหรับที่นี่ และอีกประการหนึ่งก็เพื่อเซ็กให้ชัวร์ เอาให้แน่ใจว่าคนคนนี้จำเขาไม่ได้จริง ๆ

"หลังประตูบานนั้น" ท่าทางตอบกลับแบบปกติของคนตัวสูงส่งผลให้จินเจียมั่นใจแล้วว่า อย่างน้อย ๆ ในความโชคร้ายก็ยังพอมีความโชคดีเล็ก ๆ หลงเหลืออยู่บ้าง

พระเจ้ายังเข้าข้างตัวเขาอยู่ อีกฝ่ายจำกันไม่ได้ ดังนั้น... ทางที่ดีต้องไม่ทำตัวให้มีพิรุธ ปกติเข้าไว้... ทำตัวปกติ ไม่มีอะไรยาก

"อา...ขอบคุณครับ" ปฏิบัติการทำตัวปกติเริ่มต้นขึ้น จินเจียผงกหัวขอบคุณเป็นมารยาท จากนั้นจึงหันไปคว้ากระเป๋าเดินทางลากมันไปหากล่องใส่ของใบใหญ่ของตัวเอง เขาชั่งใจว่าควรเอาไง

ต่อดี ในขณะเดียวกับที่เสียงของใครอีกคนดังขึ้น

“ให้ผมช่วยไหม” คนที่มีส่วนสูงมากกว่ายังไม่ไปไหน เสียงทุ้มเปรยถามพาให้จินเจียออกอาการลังเล เขาเกรงใจ แต่ก็นั่นแหละให้ทำเก่งปฏิเสธก็ไม่น่าใช่หนทางที่ดี

ถึงยังไงอีกฝ่ายก็จำกันไม่ได้อยู่แล้ว... ให้ช่วยสักหน่อยคงไม่เป็นไรหรอกมั้ง

“ถ้าไม่รบกวนเกินไป...”

“จะขนไปชั้นไหนครับ” ไม่รอให้พูดจบประโยคเลยด้วยซ้ำ ในจังหวะที่อีกฝ่ายขยับเข้ามาใกล้ ก้มตัวลงยกกล่องที่จินเจียเองรู้สึกว่ามันหนักมาก ๆ ไปได้แบบเบาหวิว

“สิบแปดครับ”

“ชั้นเดียวกันพอดี” ใครอีกคนพึมพำเสียงเบา ก่อนจะเดินดุ่มนำไป จินเจียขมวดคิ้ว ยังไม่ทันเข้าใจอะไรก็ต้องรีบลากกระเป๋าวิ่งตามเพื่อนร่วมคอนโดไปติด ๆ

ภายในลิฟต์ขนของขนาดไม่ใหญ่ไม่เล็ก ความเงียบแผ่ขยายปกคลุม กระทั่งรู้สึกเกร็งนิดหน่อยจินเจียถึงได้ตัดสินใจเหลือบมองใครอีกคน

คราวนี้จินเจียเพิ่งมีจังหวะได้สังเกตบุคคลที่เคยเป็นคู่นอนชั่วคราวแบบจริง ๆ จัง ๆ คืนนั้นว่าหล่อแล้ว ทว่าพอได้มาเห็นแบบชัด ๆ เต็มตาอีกครั้งก็ยิ่งปฏิเสธไม่ได้เลยว่าคนคนนี้...ดูดีเกินกว่าจะเป็นบุคคลธรรมดาได้จริง ๆ นั่นแหละ

ทั้งใบหน้าหล่อเหลา ผมสีสว่างสะดุดตา โครงหน้าได้รูปรับกับจมูกโด่ง ดวงตาคมที่ดูดุเล็กน้อยยามตวัดมามองกัน ไหนจะการแต่งกายเรียบ ๆ แต่ดูดี จิวหูสีเงินที่อีกฝ่ายสวม

รวมถึงรอยสักตัวอักษรภาษาอังกฤษบนนิ้วกลางข้างขวานั่น

อีก... ทุกอย่างล้วนขับให้อีกฝ่ายยิ่งดูมีเสน่ห์ น่าหลงใหล...จนดึงดูดให้ใคร ๆ ต้องเผลอจ้องมองโดยไม่รู้ตัว

“หน้าผมมีอะไรติดเหรอครับ”

“อ๊ะ... ปะ...เปล่าครับ ผมมอง...มองกล้อง คุณชอบถ่ายรูปเหรอครับ” อีกครั้งที่จินเจียต้องโกหกเพื่อความอยู่รอด เขาเบนสายตาไปหยุดที่กระเป๋ากล้องสีดำบนไหล่หนาข้างหนึ่ง ก่อนจะหาทางออกชวนคุยเรื่องใหม่กลบเกลื่อน

เขาไม่คิดจะตั้งคำถามธรรมดา ๆ อย่างเช่นว่าเพื่อนร่วมคอนโดอยู่ชั้นไหน ในเมื่อเหตุการณ์ตรงหน้าเวลานี้ก็ชัดเจนอยู่แล้ว ระบบรักษาความปลอดภัยของคอนโดนี้ดีเยี่ยม

คีย์การ์ดของชั้นอื่นจะไม่สามารถใช้แทนกันได้ อีกฝ่ายเป็นคนแตะการ์ดของตัวเองในตอนที่กดลิฟต์ นั่นย่อมหมายความว่าพวกเขาพักอยู่ชั้นเดียวกัน

ถูกรางวัลที่หนึ่งแบบซ้ำซ้อนจริง ๆ เลยจินเจียเอ๊ย...

“ผมเป็นช่างภาพครับ”

“ช่างภาพเหรอครับ...เก่งจัง” ได้คำตอบแล้วว่าอีกฝ่ายไม่ใช่ดาราหรือนายแบบอย่างที่เคยสันนิษฐานไว้

จินเจียคิดว่าเพื่อนร่วมคอนโดของเขาคนนี้น่าจะเด็กกว่าตนอยู่หลายปี วัดจากส่วนสูงพวกเขาน่าจะห่างกันเกินสิบเซนติเมตร แต่ถ้าให้ลองเดาอายุ บอกตามตรงว่าคาดคะเนไม่ได้เลยจริง ๆ

“ห้องคุณอยู่ไหนครับ”

“สุดทางเลยครับ เดี๋ยวผม...อ๊ะ...” ตอนประตูลิฟต์เปิดออก จินเจียตั้งใจจะบอกให้เพื่อนร่วมชั้นทิ้งเขาเอาไว้กลางทางเพราะความเกรงใจ แต่ดูเหมือนรายนั้นจะไม่ค่อยสนใจฟังกันสักเท่าไร

เพราะนอกจากจะไม่ตอบรับอะไรแล้ว ยังเดินตรงดิ่งไปจนถึง

ห้องพักสุดทาง ส่งผลให้จินเจียต้องวิ่งตามอีกครั้ง อีกฝ่ายวางสัมภาระของเขาลงบนพื้นหน้าห้องเสร็จสรรพแล้วก็ตั้งท่าจะผละจากไป

“ขอบคุณครับ ขอบคุณมากจริงๆ” จินเจียผงกหัวเล็กน้อยเป็นการขอบคุณ ยอมรับตามตรงว่าเกรงใจมาก หากไม่ได้รับความช่วยเหลือ เขาเองคงลำบากมากกว่านี้ไม่น้อย

คนสูงกว่ารับคำในลำคอสั้นๆ ปิดท้ายด้วยรอยยิ้มที่วาดประดับขึ้นมาบนใบหน้าหล่อเหลาเป็นครั้งแรก อีกฝ่ายหมุนตัวไม่ได้ผละห่างไปไหนไกล ดูเหมือนว่าปลายทางของเพื่อนร่วมคอนโดจะใกล้ตัวจินเจียมากกว่าที่คาดคิด

หะ...ห้อง...ห้องตรงข้าม อย่าบอกนะว่า...

เสียงแตะคีย์การ์ดปลดล็อกยืนยันความคิด จินเจียเผลอหลุดอุทานคำหยาบคายในใจยามสมองประมวลผลและเข้าใจภาพเหตุการณ์ตรงหน้าทั้งหมดที่เกิดขึ้น

Holy...Shit!

ชีวิตใหม่ที่สุดแสนจะซวยซ้ำซวยซ้อน จินเจียรีบร้อนลากสัมภาระเข้ามาไว้ในห้อง ก่อนจะค่อยๆ เดินไปนั่งลงทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้น

มือเรียวยกขึ้นกุมขมับนวดศีรษะตัวเองหลังตระหนักได้ว่าเพื่อนร่วมคอนโดที่อยู่ห้องฝั่งตรงข้ามกันในตอนนี้ คือบุคคลเดียวกับคู่นอนที่เขาเคยร่วมเตียงกันไปเมื่อไม่กี่วันก่อน...

ซวย ซวยฉิบหายเลย! ประสบการณ์วันไนต์สแตนด์ น้ำแตกแล้วแยกทางของเขา ดูจะไม่ราบรื่นแบบที่วาดฝันไว้เสียแล้ว

อดีตพนักงานออฟฟิศวัยยี่สิบเก้าปีคิดไม่ตก จินเจียนั่งกัดเล็บกังวลกับเรื่องราวในอนาคตมากมาย แม้ว่ามันจะยังไม่เกิดขึ้น

ทำไงดี...ถ้าเกิดทางนั้นจำกันได้ขึ้นมาล่ะ

จินเจียไม่มีประสบการณ์ เขาไม่รู้ว่าต้องปฏิบัติตัวอย่างไรในสถานการณ์แบบนี้ อย่างว่าแหละนะ ตั้งแต่โตมาจนอายุจะแตะเลขสามก็เพิ่งเคยมีคู่นอนชั่วคราวเป็นครั้งแรก

วนคิดไม่จบอยู่เกือบครึ่งชั่วโมง ท้ายที่สุดจินเจียจึงหยุดให้ความสนใจเรื่องเพื่อนร่วมคอนโด หันมาวุ่นวายกับการเก็บสัมภาระให้เข้าที่เข้าทางแทนเพื่อลดความฟุ้งซ่านในจิตใจ

จินเจียง่วนอยู่กับการเก็บของ กว่าจะรู้สึกตัวอีกครั้งก็เป็นตอนที่ดวงตะวันบนท้องฟ้าเริ่มอ่อนแสงลง บวกกับเสียงโทรศัพท์มือถือที่ดังขึ้นเรียกสติ

“โทร. มานี่ไม่ต้องสแตนด์บายหน้าเซตหรือไง” มือเรียวหันไปคว้าเครื่องมือสื่อสาร กดรับสายทันทีที่เห็นว่าเป็นเบอร์ของเพื่อนสนิทคนดีคนเดิม

[ตอนนี้คุยได้นิดหน่อย ขนของขึ้นห้องเรียบร้อยยัง]

“แล้ว”

[ไวนี่] เสียงรอบตัวของดีดี้ไม่วุ่นวายเท่าไร เดาว่าอาจเป็นช่วงเวลาพักกอง สไตลิสต์คนนี้ถึงได้มีเวลาหลบมาพูดคุย

“ได้คนช่วยน่ะ”

[หือ ใครอะ]

“คนในคอนโดเดียวกันนี่แหละ อยู่ห้องฝั่งตรงข้าม...” จินเจียชั่งน้ำหนักในใจว่าควรจะบอกเล่าเรื่องนี้ให้เพื่อนสนิทฟังดีหรือเปล่า เขาเม้มปากใช้ความคิด ขณะที่คำถามถัดไปถูกยิงมาจากปลายสายรัว ๆ

[เหรอ ผู้ชายผู้หญิง]

“ผู้ชาย”

[หล่อไหม]

“มาก” จิตใต้สำนึกทำงานดีเกินคาด จินเจียปากไวตอบไปตามความจริง เรียกให้คนปลายสายมีปฏิกิริยาตื่นเต้นกระตือรือร้นมากกว่าเดิม

[อุ๊ย...เอาเลยเริ่มเลอ]

“อะไรเริ่มเลอ”

[ตามคำทำนายที่ไพ่บอกไว้ไง] ประโยคนี้จากปลายสายทำให้จินเจียละวางทุกอย่างในมือลงกะทันหัน คนที่เคยวุ่นวายกับการเก็บของหยุดนิ่ง

เขาย้อนคิดไปถึงคำทำนายจากเว็บไพ่ทาโรต์ ศาสตร์การดูดวงที่ยายดีดี้เพื่อนตัวดีแนะนำให้เขารู้จัก การทำนายอนาคตด้วยไพ่...เริ่มต้นขึ้นเมื่อสามวันที่แล้ว

ดีดี้เพื่อนสายมูซื่นชอบการดูดวงเป็นอันดับหนึ่ง ได้ทำการเปิดไพ่ให้เขาทั้งเรื่องงาน เงิน และความรัก ดูเหมือนว่าจะมีไพ่ที่เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงและการเริ่มต้นใหม่อะไรทำนองนั้น

อีกฝ่ายถึงกับปักใจเชื่อว่าการเปลี่ยนงานเปลี่ยนที่อยู่ครั้งนี้จะทำให้เขามีโอกาสด้านความรักใหม่ ๆ เข้ามา

จินเจียไม่เชื่อ เขาไม่ได้ลบหลู่ แต่ไม่คิดว่าช่วงชีวิตวัยนี้ของตัวเองที่เพิ่งลาออกจากงานมาหมาด ๆ จะสามารถไปพบเจอสังคมที่ไหนได้อีก

ดูเป็นไปได้ยากสำหรับคนที่โสดมาสี่ปีเต็ม... เอาตามตรงที่ผ่านมาไม่ใช่ว่าไม่มีใครเข้ามาจีบหรอกนะ แต่เขาไม่ได้รู้สึกว่าพบเจอใครที่ทำให้หัวใจเต้นแรงมานานมากแล้ว

ก๊ก!

ใบหน้าของใครบางคนที่เพิ่งเจอกันไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนผุดขึ้นมาในความคิดแบบงง ๆ จินเจียหน้าร้อน ตบตีกับความคิดตัวเองในหัวพักหนึ่ง ก่อนจะได้ข้อสรุปที่ชัดเจนว่า...เขาเพิ่งได้เจอกับบุคคลที่ทำให้จังหวะการเต้นของก้อนเนื้อในอกซ้ายมันผิดเพี้ยนไปจริง ๆ

ไม่สิ...มันต้องไม่ใช่การใจเต้นโครมครามแบบนี้ ต้องเต้นแบบ ...จัง*หวะตกหลุมรักอะ* นึกออกไหม

คนตัวขาวลอบถอนหายใจเมื่อคิดได้ว่าอาการใจเต้นแรงที่เกิดขึ้นกับเพื่อนร่วมคอนโดคนใหม่ มันเป็นคนละประเภทกับการใจเต้นแบบตกหลุมรักโดยสิ้นเชิง

อันที่จริงจินเจียขอจัดประเภทสถานการณ์แบบนี้เอาไว้ในหมวดหมู่ที่เรียกได้ว่า ใจเต้นแบบ...สยองขวัญเหมือนเวลาดูฉากหนังผี หรือฉากลุ้นระทึกอะไรแบบนี้น่าจะถูกต้องมากกว่า

[ฉันดูดวงมาหลายปี หมอไหนแม่น เว็บไหนดูแล้วดี ฉันรู้หมดแหละ แล้ว...ไพ่ทาโรต์น่ะไม่เคยโกหกใครนะรู้ไหม]

“ฉัน...ฉันยังไม่ได้คิดจะมีใครตอนนี้ อีกอย่าง ฉันลาออกจากงานมาอยู่คนเดียวแบบนี้จะไปเจอใครได้ล่ะดี้” ตอบปัด ๆ เพราะคนปลายสายยังคงร่ายยาวถึงอำนาจของไพ่ทาโรต์ไม่หยุดหย่อน

[ก็คนที่เพิ่งเจอนี่ไง ว่าแต่เขาชื่ออะไร]

ดีดี้ยังคงวนเวียนอยู่กับผู้ชายคนนั้นไม่จบไม่สิ้น จินเจียไม่อยากสนใจ ถึงอีกฝ่ายจะหน้าตาดี แต่คิดว่าอยู่ให้ห่างเอาไว้อาจจะดีกว่า ที่สำคัญถ้าจะมีโอกาสใหม่ ๆ ด้านความรักเข้ามาจริง ๆ...

จินเจียอยากคบกับคนที่ดูโตกว่านี้ ยิ่งไปกว่านั้น ควรเป็นคนที่เริ่มต้นรู้จักกันแบบธรรมดา ค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไปจะดีกว่า

ระหว่างเขากับเพื่อนร่วมคอนโดคนนี้...มันออกจะข้ามขั้นไปสักหน่อย ไม่สิ ก็ไม่หน่อยหรอก...

“ไม่รู้ ไม่ได้ถาม” พึมพำตัดบท พอมีคนพูดถึง สมองมันก็สั่งการให้กลับไปคิดถึงภาพคืนนั้นอีกแล้ว ประหนึ่งวิดีโอที่ถูกเล่นฉายซ้ำวนไปมา ชวนให้รู้สึกหวิว ๆ กลางอกแบบแปลก ๆ

[เอ้า! เจีย แกนี่ไม่ได้เรื่องเลย ละได้ขอบคุณเขาหรือเปล่า]

“ขอบคุณ... ขอบคุณแล้ว”

[ขอบคุณเฉย ๆ เหรอ เดี๋ยวเขาก็หาว่าแกไม่มีมารยาทหรอก ...ทะเลาะกับเพื่อนร่วมคอนโดตั้งแต่วันแรกมันไม่เริดนะ]

“ไม่มีมารยาทยังไง ขอบคุณก็จบแล้วไหม” คิ้วได้รูปขมวดเข้าหากันน้อย ๆ พลางพึมพำตอบโต้

[แค่คำขอบคุณมันจะไปพออะไร แกต้องแสดงความมีน้ำใจกลับคืนด้วย]

“ไปเรื่อยเปื่อยมาก แค่นี้นะยายดี้ ฉันจะไปทำข้าวเย็นแล้ว” จินเจียส่ายหน้า บอกตามตรงว่าไม่ได้แปลกใจเท่าไรกับการที่เห็นดีดี้กระตือรือร้นให้เขาทำนู่นทำนี่

รายนี้ชอบคะยั้นคะยอให้เขาเปิดใจให้คนใหม่ ๆ อาจเพราะสงสารและอยากเห็นเพื่อนเลิกทำตัวเหงา ๆ สักที

อันที่จริงอยากจะรู้เหมือนกันนะว่า ถ้าดีดี้รู้ว่าเขากับเพื่อนร่วมคอนโดคนนี้มีวีรกรรมอะไรร่วมกันมา... เพื่อนสนิทเขาจะยังทำตัวเป็นแม่สื่อแม่ชักแบบนี้อยู่ไหม

[อ้าว ฉันพูดจริงนะ คนอุตส่าห์ช่วยยกของหนัก ๆ ขึ้นมาให้ขนาดนั้น ให้ไปแค่คำขอบคุณมันจะดีเหรอ บ้านใกล้เรือนเคียงแสดงน้ำใจกลับบ้าง รู้จักกันไว้ก็ไม่เสียหายหรอกจริงไหม ใคร ๆ เขาก็ทำกัน]

ประโยคยืดยาวทิ้งท้ายเอาไว้ให้จินเจียครุ่นคิด ตอนแรกเขาคิดว่าจะไม่ใส่ใจเรื่องที่เพื่อนสนิทพูด แต่จังหวะที่ออกไปซื้อของสด

กลับมาทำซุปมะกะโรนีไก่ของโปรดเป็นมื้อเย็น จู่ ๆ ก็มีความคิดหนึ่งผุดแวบขึ้นมา

เขากำลังทำตัวไม่ปกติอยู่หรือเปล่านะ... ใคร ๆ เขาก็ทำกันงั้นเหรอ แสดงว่า...นอกเหนือจากคำขอบคุณควรมีอย่างอื่นตอบแทนให้ด้วยสินะ แล้วถ้าไม่ทำล่ะ...

ประหลาด... ประหลาดจริง ๆ นั่นแหละ

คนมีชนักติดหลังร้อนตัว ความคิดที่มีเหตุและผลสวิงไปสวิงมา จินเจียครุ่นคิดหนัก ความตั้งใจแรกเปลี่ยนไปกะทันหัน เมื่อความกังวลเกินเหตุได้คืบคลานเข้ามาครอบงำ

ท้ายที่สุดจินเจียก็ตัดสินใจจะทำอาหารไปให้เพื่อนร่วมคอนโดแทนคำขอบคุณตามคำแนะนำของเพื่อนสนิท อดีตพนักงานออฟฟิศวัดใจ เขาตั้งใจว่าจะทำตัวให้เป็นปกติ เส้นทางเผชิญหน้าจึงดูจะเป็นทางออกที่ถูกต้องมากที่สุด

จินเจียไม่อยากมาคอยหลบซ่อน เขาต้องอยู่ที่นี่ไปอีกนาน ถ้าจะต้องมาวิ่งหลบหน้ากันไปมาเป็นหนังอินเดียทุกครั้งมีหวังอึดอัดตายพอดี

เอาวะ วัดไปเลย คราวนี้จะได้เช็กให้แน่ใจว่าทางนั้นจำกันได้หรือไม่ได้กันแน่!

พระอาทิตย์ตกดินไปแล้วในตอนที่ *พักพิง พิชาภพ*

ตากล้องฟรีแลนซ์วัยยี่สิบสามปีลืมตาตื่นขึ้นมา เขาหาวหวอดพลางตั้งคำถามกับตัวเองว่า ครั้งสุดท้ายที่ได้กินนอนเป็นเวลาแบบคนปกตินั่นมันเมื่อไรกันนะ...

อาจเป็นสมัยเรียนมหา'ลัยหรือยาวนานกว่านั้น ท้องฟ้านอกบานกระจกเวลานี้กลายเป็นสีดำสนิทแล้ว นาฬิกาข้างหัวเตียงบอก

เวลาหนึ่งทุ่มตรง

นอนไม่เป็นเวลา... ตื่นตอนนี้ คืนนี้จะนอนอีกทีตอนไหนวะ

ยกมือหนาขึ้นลูบใบหน้าตัวเองด้วยความหงุดหงิด เสื้อที่เคยสวมอยู่ตอนแรกถูกโยนทิ้งไปไหนแล้วไม่รู้ เหตุผลเพราะนิสัยขี้ร้อน

พักพิงเสยเส้นผมสีอ่อนไปด้านหลังพลางลุกขึ้นยืน กวาดตาไปรอบ ๆ ก่อนจะพบว่ามันหล่นไปนอนแอ้งแม้งอยู่บนพื้นข้างเตียง...

อาการหิวเริ่มเล่นงาน แต่คนเพิ่งตื่นไม่ขยันมากพอจะลุกไปทำอะไรกินเอง จะให้ออกไปซื้อข้างนอกก็ยิ่งขี้เกียจฝ่าด่านรถติดช่วงเวลาหัวค่ำกับการจราจรในกรุงเทพฯ ไม่ใช่เรื่องตลก ดังนั้นวิธีการสั่งอาหารผ่านแอปพลิเคชันให้มาส่งน่าจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด

มือหนาเอื้อมไปหยิบเสื้อตัวเดิมกลับมาสวม จากนั้นก็ควานหาโทรศัพท์มือถือของตัวเองมากดเปิด แจ้งเตือนมากมายหลั่งไหลเข้ามาทันทีที่ปิดโหมดพระจันทร์

พักพิงถอนหายใจ เขาปัดข้อความซวนคุยและนัดเจอของบรรดาคู่นอนทั้งหมดทิ้ง ก่อนจะสะดุดกับข้อความหนึ่งที่ถูกส่งมาจากคนใหญ่คนโตในชีวิต...

เจย์ จิรกฤต หรือ ***คุณจิ*** ประธานกรรมการ อาณาจักร JAY COSMOS บริษัทที่เรียกได้ว่าจ้างงานเขาจนแทบจะกลายเป็นตากล้องประจำ

ใจความสำคัญไม่มีอะไรนอกเหนือไปจากการเรียกเข้าพบข้อความสั้น ๆ แต่ทำเอาคนอ่านรู้สึกขนลุกได้แทบจะในทันที

หูชาอีกแน่เลยกู... แค่คิดว่าพรุ่งนี้จะโดนเรียกเข้าไปบ่นเรื่องอะไร ความอยากอาหารก็ลดลงแล้ว

อันที่จริงระดับผู้บริหารบริษัทไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้อง

มาเรียกพบเขาโดยตรงหรอก หากไม่ติดตรงเหตุผลบางประการที่พักพิงไม่คิดอยากให้ใครมารับรู้

จิรกฤต ผู้บริหารช่องที่ใคร ๆ ต่างเคารพนับถือ มีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องของเขา เรื่องนี้เป็นความลับที่น้อยคนนักจะรับรู้ ส่วนหนึ่งเพราะพักพิงขอเอาไว้

เขาไม่ต้องการความวุ่นวาย และไม่อยากถูกเลือกปฏิบัติ ที่สำคัญคือไม่อยากให้ใครมาดูถูกความสามารถของตัวเอง เพียงเพราะมีสายสัมพันธ์เชื่อมโยงกับบุคคลที่เป็นถึงประธานกรรมการบริษัท

พักพิงมาทำงานที่นี่ได้เพราะความสามารถล้วน ๆ เขาสมัครงานและผ่านการพิจารณามาแบบถูกต้อง อยู่ได้ด้วยฝีมือกับผลงาน

ส่วนเรื่องที่โดนเรียกเข้าพบกะทันหันไม่ต้องให้ใครมาบอกก็พอรู้ คงไม่พ้นเป็นเพราะใครสักคนปากโป้งคาบข่าวของเขาไปพูดอีกนั่นแหละ

จิรกฤตไม่ชอบนิสัยการเลือกคู่นอนของเขา จะว่าอย่างไรดีล่ะ อีกฝ่ายไม่ชอบให้เขายุ่งวุ่นวายกับคนในบริษัท แต่พักพิงไม่ได้มีสเปกตายตัว... เขาเลือกจากคนที่เดินหน้าเข้าหากันก่อนเป็นส่วนใหญ่

ไม่ว่าจะเป็นคนในบริษัทหรือคนทั่วไป เขาใช้หลักการเดียวกัน เพราะไม่ใช่พวกชอบเปิดบทสนทนาก่อน ดังนั้นพักพิงจึงชอบทำตัวไม่ต่างอะไรจากนักล่าที่จำศีล นอนนิ่ง ๆ อยู่ในถ้ำเพื่อเฝ้ารอ

รอเวลาให้เหยื่อมาติดกับเอง...เหมือนกับใครคนนั้น

คู่นอนคนล่าสุดที่เวลานี้เปลี่ยนสถานะมาเป็นเพื่อนร่วมคอนโดเขาแล้ว

พักพิงจำได้ อาจเพราะเพิ่งเจอกันไปเมื่อไม่กี่วันก่อน บวกกับความแปลกใหม่ไม่เหมือนใครของคนคนนั้นละมั้ง ที่ทำให้ตากล้อง

หนุ่มอิสระยังคงไม่ลืมทั้งภาพลักษณ์...และความรู้สึกตอนที่ได้ครอบครองร่างกายนั้นในช่วงเวลาหนึ่ง

พักพิงจำได้ว่าคนนี้แตกต่าง ตอนเข้ามาชวนคุยก็เหมือนจะใจกล้าไม่ต่างอะไรจากคู่นอนคนอื่น ๆ ทั่วไป ทว่าสิ่งที่น่าแปลกคือดวงตาสั่นไหว กับอาการสั่นระริกและท่าทางประหม่าที่เกิดขึ้นยามที่พวกเขาใช้เวลาอยู่บนเตียงร่วมกัน

อาการตอบสนองที่แสดงออกมันชวนให้เขารู้สึกแปลกใจไม่น้อย พักพิงสัมผัสได้ว่าอีกฝ่ายตัวสั่น... เหมือนจะควบคุมตัวเองไม่ได้อยู่ในที แต่ก็ไม่มีทีท่าว่าจะยอมแพ้

ทั้งเสียงครางเครือและอาการบิดเร่า...รวมไปถึงปฏิกิริยาครางสะอื้นผะแผ่ว มันกระตุ้นความรู้สึกบางอย่างที่เลือนหายไปนานแล้วของพักพิงให้ตื่นขึ้น

“อ๊ะ คุณ... ตรงนั้น แรง ๆ”

เหมือนจะเขินอาย แต่ก็ซื่อตรงในเรื่องการตอบสนองต่อสิ่งเร้า ไม่รู้ว่าเป็นแค่การแสดงหรือเปล่า... แต่ถ้าใช่ก็เรียกได้ว่าเป็นการแสดงที่เก่งและแนบเนียนน่าดู ยอมรับตามตรงเลยก็ได้ว่าถูกใจ พักพิงสนุกที่ได้แกล้ง

คู่นอนคนนี้ทำให้เขาตื่นเต้น... มันเป็นความรู้สึกที่อยากจะเห็นสีหน้าต่อ ๆ ไปของคนที่โดนเขารังแก ดวงตาคู่สวยเวลาเคลือบคลอไปด้วยหยาดน้ำ ริมฝีปากที่เผยออ้าหอบคราง

ทุกองค์ประกอบที่ได้เห็น...ทำเอาพักพิงลืมตัวเผลอฟัดอีกฝ่ายติดต่อกันไปเกินครึ่งค่อนคืน

กว่าจะยอมราม็อกเป็นตอนที่ใครอีกคนสะลึมสะลือผล็อยหลับไปแล้ว นาทีนั้นบอกตรง ๆ ว่าพักพิงงุนงงไม่น้อย เขาไม่เคยเจอคู่นอนคนไหนหลับใส่กันแบบนี้

ประสบการณ์ค่อนข้างแปลกใหม่ทำเอาตากล้องหนุ่มหลุดขำ เขาจ้องมองคนหลับอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจล่าถอยออกมา...

พักพิงจำได้ว่าคืนนั้น...ไม่ใช่เซ็กซ์ดีที่สุดและสนุกสุดที่เขาเคยผ่านมา แต่ถ้าจำไม่ผิด นั่นอาจเป็นครั้งแรกเลยละมั้งที่เขาดันเกิดความรู้สึกแปลก ๆ

อาจจะเป็นความเสียดาย... แค่เล็กน้อยเท่านั้น ในจังหวะที่หันหลังเดินจากมา

คิดว่าคงไม่ได้เจอกันอีกแล้ว... แต่ไม่รู้ทำไมเรื่องราวถึงมาลงเอยเอาแบบนี้

โลกกลมหรือใครลิขิต คู่นอนชั่วข้ามคืนถึงได้เปลี่ยนสถานะมาเป็นเพื่อนร่วมคอนโดกันเสียได้

อีกทั้งท่าทางของอีกฝ่ายก็ค่อนข้างจะแตกต่างจากสิ่งที่เขาคิดไว้มาก รายนั้นทำหน้าเหมือนเห็นผี หลุกหลิกหลบหน้า ไม่ได้แสดงตัวเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ หรือทำทีรู้จักกันเหมือนคู่นอนคนอื่น ๆ เพราะแบบนั้นพักพิงถึงเลือกจะทำเป็นนิ่งเฉย เล่นละครตามน้ำไป

ครืด ครืด ครืด

เสียงแจ้งเตือนข้อความดังขึ้นอีกครั้ง ดึงสติที่หลุดลอยของพักพิงให้กลับมา จิรกฤตส่งมาย้ำเตือนคำสั่งว่าพรุ่งนี้เขาห้ามสายตากล้องหนุ่มพรูลมหายใจออกมา พลางเสยผมไปด้านหลังอย่างนึกหงุดหงิด

ช่างเถอะ... ใช่ว่าจะไม่เคยโดนเรียกไปบ่นเสียหน่อย ปล่อยให้ปัญหาของวันพรุ่งนี้เป็นเรื่องของวันพรุ่งนี้ไปแล้วกัน

พักพิงไม่ลังเลที่จะปัดเรื่องน่ารำคาญใจในความคิดออกไปให้พ้นทาง ปลายนิ้วร้อนจัดการกดเข้าแอปพลิเคชันสั่งอาหารออนไลน์ไถหน้าจอ วนดูร้านอาหารจำนวนมากมายเพื่อคัดเลือก ทว่าเกือบ

ห้านาทีผ่านไปเขาก็ยังไม่ได้เมนูอาหารที่ถูกใจสักที

เบื่อ...ไม่รู้จะกินอะไร

กริ๊ง...

เสียงกริ่งหน้าประตูพาให้เจ้าของห้องขมวดคิ้วงุนงง หัวสมองของพักพิงว่างเปล่า สาเหตุเพราะไม่เคยมีใครที่ไหนมากดกริ่งหน้าประตูห้องของเขานานมากแล้ว

ร่างสูงผุดลุกขึ้นส่องดูผ่านตาแมวแล้วก็ยิ่งงุนงงไปกันใหญ่ เมื่อคนที่มาปรากฏตัวอยู่ด้านนอกในเวลานี้ คือคนเดียวกับที่เขาเพิ่งพบเจอไปเมื่อช่วงบ่าย

“ครับ?” ทันทีที่เปิดประตูออกมาเผชิญหน้ากับคนที่มีส่วนสูงห่างกันอยู่หลายเซนติเมตร คนตัวขาวก็ออกอาการประหม่าหลบสายตา

“เอ่อ...” พักพิงเลิกคิ้วจ้องมอง*อดีตคู่นอนพ่วงตำแหน่งเพื่อนร่วมคอนโด...*

คราวนี้เพิ่งได้มีโอกาสสำรวจอีกฝ่ายแบบชัด ๆ

โครงหน้าเล็กรับกับจมูกและปากที่เข้าทรง ดวงตากลมโตวาววับ เส้นผมสีน้ำตาลตัดกับผิวขาวเนียนละเอียด หน้าตาองค์รวมจัดอยู่ในประเภทน่ารักดี...ทว่าสำหรับพักพิง เขาไม่ได้สนใจอะไรมากนัก

เฉย ๆ ก็แค่ดูตัวเล็กปุ๊กปิ๊กดี

พักพิงชอบ...ปฏิกิริยาแปลกใหม่บนเตียงของคนคนนี้ แต่รูปลักษณ์ภายนอกของอีกฝ่ายอาจจะยังไม่ใช่แนวที่ตรงสเปกเขาสักเท่าไร

ดวงตาคมลอบประเมินคนตรงหน้าคร่าว ๆ ชุดลำลองสบาย ๆ ประกอบกับใบหน้าใสทำให้ยากจะคาดเดาอายุ แต่จากที่เห็นคิดว่า

คงไม่ห่างกันมาก เผลอ ๆ อาจจะใกล้เคียงกับเขา

“ผมทำนี่มาให้เป็นการขอบคุณ ไม่รู้ว่าคุณทานได้หรือเปล่า” เสียงนุ่ม ๆ เรียกสติให้กลับมาสนใจสถานการณ์ปัจจุบัน พักพิงจ้องมองกล่องข้าวทรงสี่เหลี่ยมที่ถูกยื่นมาตรงหน้า แล้วเปรยถามออกไปเบา ๆ

“นี่คือ?”

“ซุปมะกะโรนีไก่” ชื่อเมนูอาหารพาให้คนฟังหยุดชะงักไปเสี้ยววินาที พักพิงสบตากับคนตัวเล็ก ก่อนจะเอื้อมมือไปรับความหวังดีจากเพื่อนร่วมคอนโดมาไว้กับตัว

“ขอบคุณนะครับ”

“ขอบคุณที่ช่วยอีกครั้งนะครับ” อีกฝ่ายกล่าวแค่นั้นพร้อมรอยยิ้มละมุน เสร็จสรรพแล้วจึงหมุนตัวกลับเข้าห้องไปง่าย ๆ เหมือนกับได้ทำตามความต้องการของตัวเองจนครบถ้วนแล้ว

พักพิงก้าวกลับเข้ามาในห้อง เขาครุ่นคิดถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่เล็กน้อย ระหว่างเดินไปยังโต๊ะอาหาร ดวงตาคมเหลือบมองกล่องข้าวตรงหน้า พลางนึกตั้งคำถามอยู่ในใจ

ทำแบบนี้ทำไม... ต้องการอะไร

เป็นประเภทขี้เกรงใจเหรอ ช่วยยกของง่าย ๆ แค่นี้ ถึงกับต้องทำอาหารมาให้เลยหรือไง คนดีเกินไปหรือเปล่าวะ... ที่ช่วยก็เพราะเห็นว่าอีกฝ่ายตัวเล็กกว่า เขาได้คำขอบคุณกลับคืนมาแล้วแค่นั้นก็น่าจะเพียงพอ

ไม่คิดว่าเพื่อนร่วมคอนโดคนใหม่จะเป็นคนใจดีขนาดนี้ หรือว่า...ต้องการจะสานสัมพันธ์ต่อ... ความคิดที่ผุดแวบตามหลังขึ้นมาชั่ววูบถูกปัดทิ้งไปอย่างง่ายดาย

พักพิงประเมินแล้วว่ามันไม่ใช่ บางทีถ้าอีกฝ่ายมาหากันพร้อม

สายตาระยิบระยับเป็นประกาย หรืออะไรสักอย่างที่ดูส่งสัญญาณว่าอยากสานสัมพันธ์ เขาอาจจะเข้าใจอะไร ๆ ได้ง่ายดายกว่านี้

แต่นี่ไม่เลย... ทางนั้นไม่ได้มีท่าทีว่าจะสนใจกัน เหมือนแค่ต้องการมาเพื่อขอบคุณจริง ๆ จบแล้วก็จากไป

ดวงตาคมเหลือบมองกล่องอาหารที่วางแน่นิ่งอยู่ตรงหน้า พลางลงความเห็นในใจว่าคนคนนี้เป็นประเภททำอะไรให้คาดเดาได้ยากเหลือเกิน

แต่เอาเถอะ...อย่างน้อยคืนนี้เขาก็จะได้ไม่ต้องนั่งเครียดเรื่องมื้อเย็น แล้วที่สำคัญซุปมะกะโรนีไก่เนี่ยเป็นหนึ่งในเมนูโปรดที่พักพิงชอบมาก กลับบ้านทีไรต้องไปคะยั้นคะยอให้แม่ทำให้กินทุกที

แต่เมนูนี้ จะหาคนทำอร่อย ๆ อะ ยาก...

กึก!

ความคิดในสมองหยุดลงกะทันหันยามมือหนาตักอาหารในกล่องขึ้นมาชิม พักพิงไม่อยากอวย แต่รสชาติอาหารในกล่องมันดันอร่อย...

อร่อยเหมือนที่แม่ทำเลย